

Zadeva C-17/22

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

7. januar 2022

Predložitveno sodišče:

Amtsgericht München (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

21. december 2021

Tožeča stranka:

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG

Tožena stranka:

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH

[...] (ni prevedeno)

Amtsgericht München (okrajno sodišče v Münchnu, Nemčija)

[...] (ni prevedeno)

v sporu

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG,
[...] (ni prevedeno) 28217 Bremen – tožeča stranka -

[...] (ni prevedeno)

proti

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH, [...] (ni prevedeno) 80687 München –
tožena stranka -

[...] (ni prevedeno)

zaradi informacij

S tem se Sodišču Evropske Unije predlaga sprejetje predhodne odločbe . Predlog je vložen skupaj s predlogom v drugem postopku predložitvenega sodišča, ki je, razen v glavi, enak [...] (ni prevedeno). S predložitvijo se postopek prekine vse do odločitve Sodišča. 21. decembra 2021 se vloži

predlog za sprejetje predhodne odločbe

Sodišču Evropske Unije se v zvezi z razlago Splošne uredbe o varstvu podatkov (Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta) v predhodno odločanje predložijo ta vprašanja:

1.a. Ali je treba člen 6(1)(b) in (f) Splošne uredbe o varstvu podatkov razlagati tako, da v primeru osebne javne družbe zadostuje že udeležba družbenikov, ki ne odgovarjajo osebno in odgovarjajo le zelo omejeno ter nimajo poslovodskih pristojnosti v družbi, da se pritrdi „zakonitemu interesu“ do dostopa do vseh prek skrbnika (fiduciar) posredno udeleženih družbenikov, njihovih kontaktnih podatkov in podatkov o njihovi udeležbi v osebni javni družbi in se iz družbene pogodbe izpelje ustrezna pogodbeni obveznost,

1.b. ali pa se pod takimi pogoji zakoniti interes omejuje na to, da se od družbe pridobi dostop do tistih posredno udeleženih, ki ne odgovarjajo v zelo omejeni meri, temveč imajo minimalni delež, ki jim vsaj omogoča vplivati na usodo družbe?

2.a Ali za to, da pri takem neomejenem zahtevku (1a) ne bi prekoračili v njem vsebovane meje zlorabe pravic ali naredili izjeme od omejitve omejene pravice dostopa (1b), zadostuje namen vzpostavitve stika zaradi spoznavanja, izmenjave mnenj ali pogajanj o odkupu deležev v družbi,

2.b ali pa je interes za dostop upošteven kot pomemben šele tedaj, ko se posredovanje zahteva z izrecnim namenom, da se vzpostavi stik z drugimi družbeniki zaradi usklajevanja v zvezi s konkretno navedenimi razlogi, ki terjajo oblikovanje volje v okviru sklepov družbenikov?

Obrazložitev

A. Spor, o katerem mora odločiti predložitveno sodišče:

Nacionalno sodišče obravnava dva spora, v katerih se toži zaradi dostopa in s tem razkritja podatkov. Tožeči stranki sta posredno udeleženi v investicijskih družbah, ki sta organizirani kot komanditni družbi in s tem kot osebni družbi. Gre za javne družbe. Udeležba v njih je zasnovana kot poslovna kapitalska naložba. V enem od

primerov je po velikosti neposredno in posredno udeleženih okoli 1.800 komanditistov.

Zahteva se razkrije imen in naslovov vseh oseb in s tem celotne javnosti, ki je udeležena v javni investicijski družbi, zlasti torej imen in kontaktnih podatkov tudi vseh komanditistov, ki so udeleženi posredno prek skrbniških holdingov. Zahteva se torej podatke o vseh, ki so poslovno vlagali v družbo.

Tožeči stranki sta investicijski družbi. Toženi stranki štejeta, da se z zahtevanimi podatki ne zasledujejo nameni, ki bi bili v korist družbe, temveč lastni gospodarski interesi tožečih strank, bodisi za oglaševanje lastnih naložbenih produktov, bodisi, da bi vznemirili vlagatelje, od njih pod ceno odkupili njihove deleže, da bi z nadaljnjo prodajo ustvarili dobiček. Pogodbe o udeležbi in skrbniške pogodbe vsebujejo pogodbeno določila, na katerih temelji pogodbeno prepoved posredovanja podatkov drugim družbenikom.

Tožeči stranki zanikata take namere. Gre za njuno pravico, da vzpostavita stik z drugimi člani. Pogodbene prepovedi posredovanja podatkov so neveljavne. Tožeči stranki bi se želeli z drugimi komanditisti pogajati o nakupu njihovih deležev in jih zaradi izmenjave mnenj bolje spoznati. S takšnimi trditvami se tožbi nanašata na dve usmeritvi v sodni praksi nemških vrhovnih in višjih civilnih sodišč, ki se medsebojno potrjujeta.

1. Tako se v zvezi s svojo pravico, da vzpostavita stik z drugimi člani, tožeči stranki sklicujeta na sodno prakso nemškega Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče). To v sklepu z dne 19. novembra 2019 – II ZR 263/18 nadaljuje svojo sodno prakso, da je „nepogrešljivo jedro pravic družbenikov“ v osebni družbi, da izvedo ime in naslov drugih družbenikov in tako poznajo druge pogodbene partnerje. To velja tudi za le posredno udeležene komanditiste. Poznavanje vseh, tudi posrednih družbenikov je za vsakega družbenika potrebno zaradi učinkovitega uresničevanja pravic v družbi, ki jo sestavljajo fiducianti javnih investicijskih družb. Posredovanje podatkov družbenikom tako ustreza obveznostim družbe na podlagi sklenjene družbene pogodbe. Družbenikova zahteva za dostop, s ciljem spoznati druge družbenike, je omejena le s prepovedjo zlorabe pravic iz člena 242 BGB (Bürgerliches Gesetzbuch – nemški civilni zakonik) in prepovedjo nadlegovanja iz člena 226 BGB.

S tem se nadaljuje sodna praksa najvišjih sodišč, ki se je začela s sprejemom Splošne uredbe o varstvu podatkov. Pri preudarkih sodišča so bili upoštevani naslednji vidiki:

Prav tako ne gre za zlorabo pravic, če vlagatelj išče stik z drugimi vlagatelji, da bi se z drugimi vlagatelji pogovoril o težavah, ki po njegovem mnenju obstajajo v družbi, in bo morda z drugimi vlagatelji oblikoval interesno skupnost. V primeru zasledovanja nedružbenih namenov bi za ukrepanje zoper zlorabo zadostovala pravna sredstva s področja konkurence in varstva podatkov. Ni pa razloga, da bi zavrnili dostop zgolj zaradi abstraktne nevarnosti zlorabe podatkov. (Opredelitve

iz BGH (zvezno vrhovno sodišče), sodba z dne 5. februarja 2013 – II ZR 134/11). Pri tem bi moralo biti družbeniku prepuščeno, po kateri poti in na kak način se bo obrnil na druge družbenike. Družbenik ne bi smel biti odvisen od posloводства družbe kot posrednika med njim in preostalimi družbeniki in ne bi smel biti primoran uporabljati medije, ki jih uprava daje na razpolago in jih nadzoruje. Družbeniku ni treba sprejeti napotitve na spletni forum kot milejše sredstvo, ki temelji na členu 127a AktG (Aktiengesetz, zakon o delniških družbah). (Presoja BGH (zvezno vrhovno sodišče), sodba z dne 11. januarja 2011 – II ZR 187/09, BGH, sodba z dne 5. februarja 2013 – II ZR 134/11).

Tudi s pogodbo ni mogoče odstopiti od pravice dostopa. Izključitev pravice poznati vse družbenike, bi dejansko izničila bistveno pravico družbenikov, in sicer to, da se skliče izredna skupščina, saj lahko družbenik z majhnim deležem doseže za to potrebne kvorume le, če se združi z drugimi družbeniki, kar nujno predpostavlja, da pozna njihova imena in naslove. (Opredelitve iz BGH (zvezno vrhovno sodišče), sklep z dne 21. septembra 2009 – II ZR 264/08).

Obsežneje kot pri delniški družbi, ki kotira na borzi in pri kateri v skladu s členom 33 nemškega Wertpapierhandelsgesetz (zakon o trgovanju z vrednostnimi papirji) šele pri 3 odstotkih glasovalnih pravic nastopi zakonska dolžnost obveščanja, bi odgovor na vprašanja, kdo obvladuje družbo, čigav „glasnik“ je skrbnik, ali glede drugih udeležencev in pomešanja interesov obstaja prepoved glasovanja skrbnika, ali obstaja dolžnost lojalnosti drugega udeleženca, ki je podobna konkurenčni prepovedi in kako se sčasoma v svoji strukturi spreminja sestava družbe, tudi pri javni družbi utemeljeval pravico dostopa do podatkov vseh udeležencev, ki je ni mogoče izključiti. (Opredelitve iz BGH (zvezno vrhovno sodišče), sodba z dne 5. februarja 2013 – II ZR 134/11)

BGH (zvezno vrhovno sodišče) ne vidi obveznosti predložitve zadeve Sodišču Evropske unije. Dolžnost priznanja pravice družbeniku do dostopa, ki je pogodbeno ni mogoče omejiti in zoper katero je mogoče uporabiti le zlorabo pravic, je kot uporaba prava Skupnosti tako očitna, da ni prostora za razumni dvom. Kot očitno naj bi iz uvodne izjave 48 Splošne uredbe o varstvu podatkov izhajalo, da je tudi na podlagi te uredbe upravičeno, da družba posreduje podatke vseh družbenikov enemu od njih, saj je tam celo „znotraj povezane družbe“ obdelava podatkov navedena kot možen zakoniti interes. Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) ob tem z uporabo redukcije sklepa, da mora biti v skladu z uvodno izjavo 48 posredovanje podatkov v skupini družb, da bi bilo upravičeno, usmerjeno v „notranje upravne namene“, in posredovanje osebnih podatkov vseh družbenikov enemu družbeniku tako vsaj v opredelitvi izenačuje s posredovanjem enega podjetja drugemu soodvisnemu ali gospodujočemu podjetju in hkrati z notranjim upravnim namenom.

2. V nadaljnjih tožbenih trditvah, da se želita z drugimi komanditisti pogajati o nakupu njihovih deležev, se tožeči stranki nato sklicujeta na sodno prakso o vprašanju, kaj potem, če je edina omejitev pravice do dostopa zloraba pravic, ki potem že/še pomeni zlorabo pravic. Glede tega so upoštevne druge odločbe

Oberlandesgericht (višja deželna sodišča), in sicer zlasti sodba Oberlandesgericht München (višje deželno sodišče v Münchnu) z dne 16. januarja 2019 – opravilna številka 7 U 342/18.

Potemtakem je tudi omogočanje krepitve lastnega položaja družbenikov s pridobitvijo nadaljnjih deležev del pravice družbenikov. Vsakemu fiduciantu je jasno, da bo investicijska družba njegove podatke uporabila za namen izvajanja družbene pogodbe. Namen družbene pogodbe je v bistvenem izvajanje pravic družbenikov, zlasti tudi z medsebojno izmenjavo mnenj, izvajanje nadzora in po potrebi združitve družbenikov, krepitev položaja družbenikov. K temu spada tudi možnost, da se po potrebi nanjo vpliva z nakupom deležev v družbi. Za zlorabo pravic bi šlo šele, če ne bi bila več izkazana nobena možna zveza s položajem družbenikov in pogodbeno povezanostjo z drugimi družbeniki. Dostop je dovoljeno zavrniti le takrat, ko ni nobenega razumnega interesa za njegovo dopustitev, na primer, če bi bilo ugotovljeno zasledovanje neposlovnih namenov. Interes za nakup tujih deležev pa je razumni interes.

Oberlandesgericht (višje deželno sodišče) implicitno izhaja iz tega, da abstraktno pričakovanje vsakega družbenika, da so njegovi podatki potrebni za izvajanje družbene pogodbe in bodo tudi uporabljeni, upravičuje tudi konkretizacijo, da bi komanditna družba lahko vsakemu družbeniku že zato posredovala podatke, ker ima ta drugi družbenik interes za nakup. Oberlandesgericht (višje deželno sodišče) ni tehtalo razumnih interesov drugih družbenikov, da se njihovi osebni podatki ne razkrijejo. Sodba Oberlandesgericht (višje deželno sodišče) dalje implicira, da naj bi že bodoče glasovalne pravice iz morebiti nastale razširitve lastne udeležbe pomenile zakoniti interes za dostop, ki izhaja že iz obstoječega pogodbenega razmerja.

B. [...] (ni prevedeno) Nujnost odgovorov na predložena vprašanja za sprejetje odločitve v tej zadevi [...] (ni prevedeno):

Posledično bi v nacionalni sodni praksi zadostovale floskule o zatrjevanih interesih, ki jih dejansko ne bi bilo mogoče dokazati, da med drugim želijo kupiti deleže drugih, da bi lahko zahtevali celovit dostop do vseh, tudi posredno udeleženih komanditistov, vključno z naslovi in velikostjo deležev. Ker je šele takrat, ko nikakor ni mogoče ugotoviti zveze s položajem družbenika, upoštevna zloraba pravic, so potem sicer abstraktna, a predstavljiva in ne le teoretična tveganja zasledovanja nepogodbenih namenov brez teže, ker je vedno možno, da se s podatki uresničuje cilj doseganja konsenza z drugimi družbeniki za spodbujanje poslovanja družbe. Upravljavca podatkov po razkritju podatkov nima več nobene možnosti, da jih zaščiti z nadziranjem ravnanja tožečih strank s podatki. Na koncu ostanejo posredovani podatki komanditistov, četudi so ti le posredno udeleženi v javni družbi, po razkritju brez zaščite.

To je sicer lahko rezultat razlage tedaj, ko imajo prednost na primer gospodarskopravna načela udeležbe v podjetju kot skupnosti družbenikov, tako da se mora vsak, ki se osebno, četudi z omejeno odgovornostjo udeleži v podjetju,

obravnavati kot podjetnik. Predložitveno sodišče meni, da pri komanditistih v javni družbi, ki odgovarjajo z majhnimi deleži in pogosto tudi s kapitalom majhne vrednosti, ni tako očitno, da bi bila razlaga Sodišča Evropske unije, ki se mu vprašanje predloži, tako predvidljiva, da mu vprašanja ne bi bilo treba predložiti.

Predložena vprašanja so zato upoštevna za odločitev, ker je bilo v postopkih v zadevnih sporih trenutno zatrjevano le, da naj bi obstajala namera nakupa tujih deležev družbenikov. Če to zadostuje, bi bilo treba zahtevku ugoditi. Če to ne zadostuje in bi ostalo le, kar je bilo zatrjevano, bi bilo treba zahtevek zavrniti. V primeru ugoditve tožbi, bi bilo sodišče tudi zadnje, ki odloča, saj se škodljiva posledica na strani tožene stranke potem omeji na stroške za dostop in ta strošek ekonomsko ne dosega nacionalnega vrednostnega praga za vložitev pravnega sredstva na naslednji stopnji.

C. Preudarki predložitvenega sodišča glede odgovorov na predložena vprašanja:

1.a. Tudi predložitveno sodišče meni, da pogodbeni klavzula o izključitvi dostopa ni veljavna, vendar ne z vidika načelne neizključljivosti, temveč ker je zaradi preširoke in zato neustrezne ter zato neveljavne omejitve pravic neustrezna kot splošni pogoj poslovanja.

1.b. Vprašanje predložitvenega sodišča se pri dostopu do posrednih družbenikov omejuje na zahteve evropskega prava. Neposredne komanditiste je treba v skladu z nemškim pravom že po zakonu vpisati v sodni register in torej objaviti s priimkom, imenom, datumom rojstva in prebivališčem. Tako objavo mora pričakovati vsak, ki je na tak način udeležen v podjetju.

2. V nasprotju s tem pa pri udeležbi prek skrbnika za tistega, ki je udeležen, ni samoumevno, da bi bilo treba take podatke nujno razkriti, ker bi se s takim razkritjem uresničevala temeljna področja družbenih razmerij. Ni pa očitno, da bi bilo potrebno izenačevanje z neposrednimi komanditisti:

2.a. V spornih pogodbah o udeležbi in skrbniških pogodbah je določeno – četudi so glede tega neveljavne –, da ne sme priti do posredovanja podatkov drugim udeležencem in tako poudarijo vsaj načelno pričakovanje družbenikov.

2.b. Ni zakonite dolžnosti objave družbenikov, ki so udeleženi prek skrbnika in brez vključitve v gospodarsko družbo.

2.c. Sicer se Amtsgericht (okrajno sodišče) potem strinja s temeljnimi stališči višjih sodišč, in sicer da je pri osebni družbi vsakomur jasno, da so njegovi osebni podatki shranjeni pri družbi in, da jih je, kolikor je to za izpolnjevanje pogodbenih ali zakonskih obveznosti „objektivno smiselno“, tudi dovoljeno posredovati. Potem je tudi jasno, da je tedaj, ko obstaja obveznost, njena izpolnitev objektivno smiselna.

Vendar pa za to, da se pritrdi obveznosti, ni edino upoštevno, ali je zahteva družbenika, ki zahteva dostop, objektivno smiselna, temveč kako je treba ovrednotiti pogodbo, da zahtevi nasprotuje interes drugih družbenikov, da smejo svoje podatke vsaj v izhodišču zamolčati, ne pa, da se jih že ob smiselni nasprotni interesih razkrije. Glede na evropsko pravo je varstvo podatkov pravilo in mora biti izjema, za katero ne zadostuje že razumljivost interesa, dovolj upravičena. Ta interes se mora potem po mnenju predložitvenega sodišča vsekakor nanašati na to, zaradi česar je vsakokratni družbenik svoje podatke sploh razkril, torej na usodo družbe.

2.d. Dalje, predložitveno sodišče sprejema usmeritve navedene sodne prakse, da sme družbenik brez nadaljnega in glede tega tudi neomejeno vedeti, kdo ima realni vpliv na njegovo družbo, pri kateri je soudeležen s podjetniškim tveganjem. Vendar pa se predložitvenemu sodišču zdi vprašljivo, da je na tak način mogoče utemeljiti obveznost razkritja vseh posredno udeleženih komanditistov.

(1) Očitno je, da je večina komanditistov v javni družbi udeleženih v obsegu, pri katerem ni pričakovati vpliva tega komanditista na usodo družbe zgolj na podlagi njegove udeležbe. Predložitveno sodišče namesto tega šteje, da je okoliščina, da je nekdo v osebni družbi in tako osebno povezan, samo po sebi ne zadostuje, da bi lahko zahteval dostop. Tako naj se ne bi v zadostni meri upoštevalo, da se je v javnih komanditnih družbah, ki so ali so bile odprte za poljubni krog vlagateljev, element osebne povezanosti v pretežni meri umaknil, in se ta šteje zgolj za udeležbo na kapitalskem trgu, podobno delnici, pri kateri nihče, ki ne doseže pomembnega praga udeležbe, ne bi mogel pričakovati, da bi tisti, ki vodi delniški portfelj, drugim delničarjem posredoval njegovo ime in naslov.

Dopolnilna razlaga pogodbe bi potem ponujala tudi različne možnosti, da bi omogočili varstvo „malega“ vlagatelja, da lahko tudi ta potem doseže potrebno kolektivno uresničevanje interesov, na primer z zahtevo, da se vsem drugim vlagateljem sporočila „malega“ vlagatelja posredujejo prek družbe – ki svojemu družbeniku po svoji strani odgovarja za ohranitev pravno skladnega ravnanja – ali s forumom za izmenjavo mnenj, podobnim kot v členu 127a nemškega Aktiengesetz (zakon o delniških družbah), ki ga zagotavlja družba.

(2) Odločbe višjih sodišč so tudi glede tega ustrezne, kolikor vzpostavljajo jasno razmerje med pravilom in izjemo. To ustreza tudi okoliščini, da upravljavec v javni družbi ne more učinkovito za vsakega od 1.800 družbenikov posamično in posebej pretehtati, ali je možno dovoliti dostop do njega ali ne, temveč je odvisen od priročnih meril, ki abstraktno določajo krog tistih, do katerih je dostop dovoljen. Zato se zdi splošno in s tem formalno merilo za to, naproti komu vsaj praviloma obstaja obveznost sporočanja, nujno, da bi zagotovili zadostno pravno varnost pri odločanju o takih sporih ne šele za sodišče, ampak že za upravljavca podatkov.

Dosedanja sodna praksa se izkazuje z veliko mero priročnosti, ker bi morala investicijska družba ustreči dejansko vsem zahtevam družbenika za dostop.

Namesto tega se zdi sodišču bolj verjetno, da bi se upoštevala formalna kvota, podobna kvoti, pri kateri nastane obveznost sporočanja pri delničarjih družb, ki kotirajo na borzi, ker je od tedaj dalje tudi formalno upošteven vpliv na družbo, kot to pride do izraza s 3-odstotno kvoto v členu 33 nemškega Wertpapierhandelsgesetz (zakon o trgovanju z vrednostnimi papirji). Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) je doslej sicer zavrnilo njegovo analogno uporabo. Evropske zahteve pa bi lahko vsaj dopuščale analogno uporabo.

2.e. Sodišče vsekakor meni, da ni pravilno, da za razkritje podatkov zadostujejo zgolj floskule o „interesu za spoznavanje“ ali „interesu za nakup“ in da ne gre za zlorabo pravic.

(1.) Po mnenju predložitvenega sodišča se zdi stališče, da za utemeljitev pravice dostopa zadostuje interes za nakup, v nasprotju s pogodbo in neupoštevno: Nihče nima pravice, da neposredno od tretje osebe izve imena in naslove, ki so tretji osebi zaupane, da bi lahko z dajalci podatkov začel pogajanja o bodoči sklenitvi pogodb. Namesto tega se zdi taka argumentacija sama v sebi nesklepčna, če naj bi bodoči pravni položaji, ki so odvisni od tujih odločitev in s tem samovolje, že vnaprej utemeljevali pravico do dostopa. Ponudba posla nekomu brez njegove privolitve ne upravičuje razkritja njegovih podatkov.

Še bolj elementarno se zdi stališče, da zadostuje vsaka možna utemeljitev, da je mogoče izključiti zlorabo pravic, nezadostno, da bi lahko zagotovili varstvo podatkov na ravni evropskega prava. Po mnenju predložitvenega sodišča pomeni varstvo podatkov, da je treba preprečiti tudi abstraktne nevarnosti, kar mora potem vplivati na razumevanje tega, kar pomeni zlorabo pravic. Posledično bi bilo uveljavljanje pravice, ki samo po sebi ne odraža minimalne enostranske zaveze in/ali vsebinskega potrjevanja, vsekakor škodljivo za zlorabo pravic.

(2.) Prav tako „spoznavanje“ ne pomeni pomembnega razloga v primerjavi s tem, kar lahko pričakuje tisti, ki je kot javnost svoje podatke zaupal v okviru gospodarske udeležbe. Nihče, ki vlaga v kapitalsko naložbo, s tem ne daje soglasja, da se je možno nanj obrniti zaradi spoznavanja.

(3.) Namesto tega se zdi smiselno in potrebno, da so nujne konkretne in opredeljene želje, ki so v neposredni zvezi s vodenjem poslov. To bi formaliziralo predvideni namen posredovanja podatkov in bi družba potem lahko odločila, da se ob pritožbah zaradi razkritja podatkov sklicuje na predvideni namen posredovanja podatkov, in da sproži mehanizme sankcioniranja, ki so določeni v pravu o varstvu podatkov, če izve – na primer na podlagi pritožb drugih družbenikov – za uporabo za drug namen, kot je bilo izjavljeno.

3. Predložitveno sodišče glede na vse meni, da je razlaga Splošne uredbe o varstvu podatkov smiselna, saj je pri javni družbi neomejena pravica dostopa v izhodišču utemeljena le ob doseganju določenega odstotka udeležbe, v preostalem pa le dolžnost družbe, da posreduje sporočila družbenika vsem neposrednim in

posrednim družbenikom; prav tako predložitveno sodišče meni, da je razlaga Splošne uredbe o varstvu podatkov smiselna glede tega, da zgolj „spoznavanje“ in interes za nakup deležev nista pomembna vidika in zato ne moreta utemeljevati pravice do dostopa, temveč mora biti v vsaki zahtevi za dostop opredeljen konkretni na družbo vezani razlog o tem zakaj se zahteva dostop.

D. Dopustnost vprašanj za predhodno odločanje:

Postavljena vprašanja so usmerjena [...] (ni prevedeno) na odgovor, katerega vidiki so pri [...] (ni prevedeno) tehtanju pravno pomembni, kaj se torej pri tehtanju zdi pomembno in zato „potrebno premisleka“. Enako velja za vprašanja glede dejavnikov, ki so pomembni za inherentne omejitve „zakonitega interesa“. Vprašanja glede pravnih struktur evropskega prava, ki se tako odpirajo, narekujejo predložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe Sodišču Evropske unije.

[...] (ni prevedeno)

DELOVNI DOKUMENT